

Om konkurranser, klikk og kråkeboller

Klar, ferdig, gå!
Mina trykket på «UTGANG» på displayet i heisen, og dørene lukket seg sakte.

Viktor tok sats og løp ned to og to trappetrinn av gangen. Skulle man vinne, måtte man ta noen sjanser. Han kunne høre heisen som startet der rett over han i sjuende etasje. Jevnt og trutt beveget den seg nedover. Lyden av spente vaiere og mekaniske klikk bredte seg ut i trapperommet. Da han kom ned til femte, var heisen likt med ham, for han hørte Minas stemme som ropte inne i heisrommet: «Jeg slår deg, jeg slår deg».

Fjerde etasje nå. Det var som om hjertet til Viktor holdt pusten. Beina beveget seg lynraskt. Han grep hardt om rekkverket rundt hver sving.

Noen åpnet en dør. Han skimtet pianolæreren, en gammel dame med krøllete, stort hår og en fugleøredobb i den ene flippen. Olga Nes. Hun som alltid gikk barbeint og med lang silkekåpe når hun hentet post nede i gangen.

«Vær stille», hveste hun med hes stemme.

«Unnskyyyyld», ropte Viktor tilbake og hoppet ned trappetrinnene til tredje etasje. Her gikk det unna. Vips var han i andre. Én etasje igjen. Heisen lå foran han, han bare visste det. Om han skulle vinne, måtte han sette inn superkreftene.

Med full kraft i armene løftet han seg opp på gelenderet og skled nedover den siste delen til utgangen. Det gikk rimelig fort, og huden svei under den tynne treningsbuksa. Viktor håpet det var verdt det. Han kastet seg ned de siste meterne til heisen. Som en keeper skled han bortover, og rakk akkurat å komme før ... nei, han gjorde visst ikke det. Heisen hadde stanset, dørene hadde åpnet seg, og Mina ruvet over han med armene lagt strengt i kors.

«Du jukset», sa hun, men smilet i øynene avslørte at hun ikke var sur.

«Vi ble jo enige om at det ikke var lov å skli på rekkverket.»

«Nja ...» Viktor hev etter pusten. «Ble vi egentlig det?»

Mina ga fra seg en blanding av fnys og latter. «Ha, din juksepage. Din pipelort. Du kommer aldri til å slå heisen. Bare innrøm det. Du er ikke rask nok.»

Viktor reiste seg sakte opp. Børstet bort støv og grus fra buksebeinet.

«Jeg må bare trene mer. Jeg *skal* klare det.»

Han begynte å løpe mot utgangsdøren og dultet borti

Minas skulder da han passerte henne. «Sistemann ut til parkeringsplassen er en ... kråkebolle!»

Nå skal jeg fortelle deg om en spennende tid på Muffintoppen.

En helg da alt plutselig ble snudd opp ned.

Du vet den følelsen der man tror man har skjønt allting, og livet er som en deilig sykkeltur, med vinden i ryggen og sola i ansiktet. Og så plutselig: BAM, så ramler du av sykkelen, og så ser du verden fra en helt ny vinkel. Ting er ikke lenger så enkle som du trodde.

Vi lærer nemlig hele livet, og innimellom kan det gjøre litt vondt.

Denne høsten lærte gjengen på Muffintoppen at ikke alt er som vi først tror.

De lærte at mennesker ikke bare er det vi *ser*.

Hadde de ikke dumpet borti den sovende, skitne mannen i skogholtet som jeg skal fortelle om nå, ja, så kan det hende de fortsatt hadde trodd det, at mennesker bare *er* det vi ser.

Åh, så feil man kan ta! *Hva mener du?* tenker du kanskje, men bare vent litt nå.

Når du har lest denne boken, vil du forstå mer. Jeg lover. BAM!

BAM!